

rsens-

Jeg genfandt „melodien“ i uddannelse og arbejde

siger fru Bodil Rasmussen, der for otte år siden blev ene med tre børn — Nu er de alle godt i vej, og jeg tager et år til USA for at opleve og lære

Fru Bodil Rasmussen smiler fornøjet ved tanken om den spændende rejse.

Drømmen om et længere ophold i udlandet er vel de færreste fremmed. Men kun et fastal af os besidder den drivkraft, som sætter os i stand til at realisere vore drømme.

Fru Bodil Rasmussen, Nørretorv, hører til de faa. For otte år siden blev hun enke og stod

som forsørger af tre børn i alderen fra 17 til 7 år. Hun havde paa dette tidspunkt ingen uddannelse. I dag er hun lægesekretær — og har været det i en aarrække. Hun kan lide sit job og er re spekteret paa sin arbejdsplads. Ikke desto mindre har hun nu søgt om at

virkeliggøre drømmen om det lange udlandsophold. Om 14 dage rejser hun til USA for at lære sproget og siden arbejde som lægesekretær.

— Den første tid efter min mands død var streng at komme igennem, men jeg ville. Jeg ville være noget for børnene og mig selv, ville have en uddannelse. Derfor gik jeg gang med at læse til lægesekretær samtidig med, at jeg passede et formiddagsjob.

Et år med job, skole, børn og forberedelse

— Det blev et strengt år med job, skole, børn og forberedelse — jeg ville lyve, hvis jeg sagde, det ikke tog paa kræfterne. Men det gik da, ikke mindst fordi jeg hele tiden kunne sige til mig selv — det er kun et år, det drejer sig om. Og saa fordi min ældste datter støttede mig saa godt, som hun gjorde. Hun har altid været parat til at skubbe paa, naar det var nødvendigt. Det er hendes fortjeneste, at jeg ogsaa fik andre interesser end arbejde og husholdning. Hun har sendt mig bøger, jeg skulle læse og opfordret mig til at gaa ind i foreningsarbejde.

— Grunden til, at valget faldt paa lægesekretæruddannelsen, var, at den var kort og samtidig god. Jeg syntes, jeg maatte skynde mig at blive færdig, da det snart var børnenes tur.

— Som sagt var det en haard tårn. Men jeg vil raade alle unge enker til at gøre som jeg. De skal kaste sig ud i noget arbejde og ikke tænke saa meget paa, om de kan faa noget gratis. Kun hvis de arbejder med sig selv, faar de noget ud af tilværelsen. Selv har jeg fundet melodien paa den maade. Jeg har faaet kræfter igen, og derfor tager jeg nu dette studieår.

Et sprogkursus satte mig i gang

— Er De ikke spor bange for at rykke „teltpælene“ op?

— Jo, lidt. Men paa den anden side saa syntes jeg, at nu skulle det være. Jeg havde ikke chancen som ung — selvom lysten var der. Nu kan det lade sig gøre at komme afsted, saa maa jeg ogsaa gøre det.

— Det, der for alvor satte mig i gang med udenlandsplanerne, var et sprogkursus, jeg var paa i England for nogle år siden. Kurset varede en maaned, og jeg var privat indkvarteret, mens det stod paa. Det var uhyre lærerigt, og jeg besluttede mig ved den lejlighed til at vende tilbage til England siden. Nu har jeg imidlertid faaet lyst til USA — der er jo trods alt ikke mere end 8 timers rejse derover, og Jeg tror, der er mere spændende end i England.

— Turen begynder den 13. juni i København og gaar over Island. Der holder jeg et døgn pause og skal bl. a. en rundtur paa øen.

— I USA bliver min standplads de første maaneder i New York. Jeg har gennem gode venner i Horsens lært en amerikansk familie at kende, og hos dem skal jeg bo og gaa til haande, mens jeg bliver helt fortrolig med sproget. Siden haaber jeg at kunne finde en stilling paa et mindre hospital paa østkysten.

— Ja, for østkysten skal det være. Jeg tør ikke vove mig mere end de 8 timers rejse hjemmefra. Jeg efterlader trods alt tre børn i Danmark, og sker der noget, skal jeg let kunne komme hjem.

Mit hjem er stadig paa Nørretorv

— Jeg vil som nævnt helst paa et mindre hospital. Man opnaar lettere kontakt med omgivelserne saadan et sted. Men det har ikke været mig muligt at finde frem til en stilling herhjemme fra. Det maa vente, til jeg kommer derover.

— Hvordan ser Deres børn paa USA-rejsen?

— Saa vidt jeg ved, glæder de sig paa mine vegne. Jeg har selvfølgelig været lidt betænkelig med hensyn til min yngste dreng. Han gaar paa Sorø Akademi og bliver 16 år. Han er imidlertid saa glad for sin skole og har bedt om at maatte blive paa den, til han har taget studentereksamen, at jeg synes, jeg trygt kan rejse. Desuden har han sin storesøster i København, hvor han kan være i sine ferier.

— Hjemmet her i Horsens

bliver ogsaa staaende, saa

børnene har noget at vende

hjem til. Min søn i Aarhus

kommer saaledes hjem hver

weekend. Selv har jeg ogsaa be-

hov for at have et fast holde-

punkt. Jeg har nemlig ikke

tænkt mig at blive derovre. Jeg

skal tilbage til mit job paa

kommunehospitalet.